

verrassen met de onthulling van mijn vondst, en zou ik mijn Held met haar deelen.

De strijd, dien ik streed, was zwaar, maar toen ik eenmaal beslist had, kon ik met zekerheid en blijdschap zeggen:

„Ja, vader, en iets heel bijzonder moois ook?”

„Dat is uitstekend, jongen!” zeide mijn vader, terwijl hij me goedkeurend op den schouder klopte. „Doe er je best maar eens op, want je moeder verdient het.”

Nu er toch al over het oude kerkhof gesproken was, wilde ik ook eens hooren, of mijn vader iets bekend was omtrent mijn Held. En daarom vroeg ik, zoo onbevangen mogelijk:

„Zeg, vader, wie waren er toch op dat plein om de kerk begraven?”

„Ja, jongen, dat weet ik niet. Het is zeker al vijftig jaar geleden, dat het gebruikt werd. Toen ik hier kwam wonen, was het nieuwe kerkhof al in gebruik, en ik weet niet eens, wie daar begraven zijn.”

„Maar, vader, weet u dan niet ten minste één persoon, die daar liggen moet?”

„Neen,” zeide mijn vader, maar na eenig nadenken, voegde hij er bij:

„Maar, ja toch! daar hebben ze dien Kees van Assen begraven. Dat heb ik laatst gehoord bij notaris van Tefelen.”

Zou dat mijn Held zijn? Het kon best; want waarom zou er anders bij den notaris over het kerkplein gesproken zijn?

Dan moest het zeker een oud-oom of een oud-neef zijn van dien akeligen Alfred, dien we altijd „de Nuf” noemden, omdat hij nooit meespeelde, uit vrees voor builen en schrammen en vuil op zijn kleeren en handen.

„Was die van Assen een held, vader?” bracht ik er met moeite uit.

„Een held, jongen? neen, dat was hij niet. Neen, hij was juist het tegendeel.”

„Ik ben daar sedert verleden week niet geweest.”